

niet bij kan. Wat zich voortdurend schuilhoudt achter zijn rug en steeds meedraait met elke beweging. Heel soms denkt hij een 'iets' te zien als hij snel over zijn schouder kijkt. Nog geen nanoseconde lang. Wat dat iets is? Daar kan hij de woorden niet voor vinden in het glooiende, bergachtige landschap van zijn hersens, die hun geheimen niet altijd prijsgeven. Het gaat zijn voorstellingsvermogen te boven. Hij voelt vaak frustratie, als een kunstenaar die gek wordt, omdat hij datgene wat hij wil uitdrukken, zoals het in zijn geest in zijn volle glorie manifesteert, niet op het doek krijgt.

Hij fantaseert soms over woeste vissers aan boord, die de strijd aangaan met de elementen van de natuur. Een avonturenfilm raast dan langs zijn geestesoog, terwijl hij de laatste hand legt aan een van zijn creaties. Het is een film waarbij je nooit weet of de vissers levend de wal bereiken. Zo knutselt hij aan de toog, onder het alziend oog van Joe, elke week wel een houten bootje in elkaar.

De Golf van Thailand ziet eruit als een log drijvend tapijt van sardientjes, glinsterend in de zon. Hij houdt ervan. In een strandstoel liggen met een ijskoude fles bier, in de schaduw van een parasol. Met zijn zonnebril op een boek lezen of de Bangkok Post doorpluizen. Strandverkopers vriendelijk 'nee' verkopen. Of gewoon niets doen en over de harde glinstering van het water staren. In de branding staat een bruin-wit gevlekt paard. Hij draagt op zijn brede rug een blonde dame met een roze T-shirt en zwarte korte broek. Ze staart de blauwe verte in. Samen zijn ze een standbeeld, dat strak de wacht houdt. Als het meisje opschrikt uit haar mij-

meringen, geeft ze een kort rukje aan de teugels en draven ze er vandoor.

De langgerekte zandstrook begint bij het Hiltonhotel en eindigt kilometers verderop bij een tempel met apenrots. Een tien meter hoge goudgekleurde Boeddha kijkt er uit over de Golf van Thailand. Hij neemt zich stevast voor om er eens naartoe te wandelen. Maar de loom makende hitte en het idee een paar uur lang langs de sardinedeken te moeten lopen, maken dat het bij een voornemen blijft.

Een schaduw doemt ineens op. Hij ziet haar nooit aankomen. De fruitmanddame, zoals ze genoemd wordt. Met een verweerd, gebruind gezicht vol rimpels. Ze draagt stevast een lange katoenen donkere broek, een blauw shirt met lange mouwen, een witte slappe hoed op haar hoofd waar zwarte krullen onderuit steken, haar gaderde voeten in teenslippers gestoken. Ze draagt een mand in haar linkerhand, om de rechterschouder bungelt een bruin geldtasje. Een blik van herinnering daalt op hem neer. De dame probeert een glimlach tevoorschijn te toveren die contrasteert met haar melancholische blik. Hij ziet haar voor zijn gevoel al zijn hele Hua-Hinse leven. Elke dag als hij er is, ziet hij haar door het zand zwoegen. Ze houdt stil bij strandgasten en vraagt of ze pinda's, ananas, bananen of mango's willen kopen. Ze ontwijkt vragen als mensen iets meer van haar willen weten. Foto's nemen is een resoluut 'nee' en het hoofd afwenden. Elke dag is ze er om haar verdiensten bij elkaar te scharrelen, in de grote zandbak, waar ze vaker een 'nee' krijgt dan een 'ja'.

Reinout vindt het leuk om alles wat ze in haar mand meedraagt in het Thais te benoemen. Dat zijn de zeldzame keren dat hij iets van een zachte uitstraling in haar ogen meent waar te nemen. Hij koopt steevast twee zakjes pinda's en een zakje mango of ananas. Meer om haar een plezier te doen. Hij weet dat ze te veel vraagt, maar rondt het bedrag altijd af naar boven.

"Ma Muang?" Ze haalt een zakje mango uit haar mand. *"Ook pinda's?"*

"Goed hoor."

Ze werpt het geld in haar heutasje en knikt heel even haar hoofd. Als hij even niet oplet terwijl hij het fruit en de pinda's opbergt in zijn rugzakje, is ze ineens verdwenen. Zoals zo vaak gebeurt. Een lichte rilling beroert zijn blote ruggengraat, een windvlaag aait zijn haar. Hij denkt dat hij haar ergens in de verte ziet lopen. Als een slome, zich vooruitslepende, trillende hologram, in weerkaatsende zonnehitte met haar dansende slappe witte hoed. Een langzaam verdwijnend figuur, dat steeds kleiner en kleiner wordt.

"Het is een mysterieuze vrouw", antwoordt Joe, als hij erover vertelt. *"Niemand kent haar, ze is er ineens en dan weer niet. Ze loopt daar al jarenlang rond. Het verhaal doet de ronde dat het een geest in een mensenlichaam is, die haar dochter zoekt die ooit in de zee-golven verdronken is. Thai zijn bijgelovig"*, glimlacht Joe.

Hij vertelt dat in zijn jeugd een verdrinkingsdrama plaatsvond. Een kind was te ver de zee ingegaan en verzwolgen door het water-